

Když mi táta řekl, že musí odjet, neuměl jsem si představit, co tím myslí. Vždycky byl se mnou. Někdy celý den a jindy až večer, to když pomáhal někomu na stavbě nebo jen tak obcházel město a hledal práci. Ale večer byl doma vždycky. Vzal nás s dědou na procházku, potom mě vykoupal v plechové vaně na dvoře a nakonec mi vyprávěl příběh na dobrou noc.

Táta mi zkoušel vysvětlit, že odjede na hodně dlouho. Jenže já nevěděl, co je dlouho, kde to začíná ani kde končí. Hlavně že dneska byl táta ještě tady, nic mi nechybělo. Plakala spíš máma. To mi bylo líto.

„Neboj, já tu s tebou zůstanu!“ konejšil jsem ji.

„Správně,“ řekl táta, „budeš tady místo mě a musíš mamince pomáhat pečovat o babičku a dědu. Teď budeš chodit s dědou na procházky ty, platí?“

Děda neviděl, oči měl celé mléčně bílé a potřeboval, aby ho někdo pořád vedl za ruku. Přikývl jsem.

„A kam jedeš?“ ptal jsem se táty.

„Daleko,“ pokrčil rameny.

Měli jsme doma mapu. Líbilo se mi, jak voněla, ale jinak jsem ji neměl rád. Přestože byla vytištěná na hladkém papíře, vypadala hrbolatě jako dračí kůže. Táta mi vysvětloval, že jsou to hory, hřebeny, úbočí, průsmyky a údolí, ale já pořád viděl dračí hřbet a nakrčenou kůži v záhybech pařátů. Na mapě jsem uměl ukázat naše město. Celé město bylo jen jediná červená tečka uprostřed několika dalších teček na kořeni dračího ocasu.

„Tak kam jedeš?“ ptal jsem se a strkal tátovi mapu před oči.

Mávl rukou někam pryč, daleko za okraj papíru. Daleko za okraj celého světa.

„A proč, tati?“

„Protože tam dostanu práci, Fánku. Budu pracovat a budu posílat mamince peníze, aby se vám tu dobře žilo. Až peněz vydělám dost, zase se vrátím.“

„A kdy to bude?“ chtěl jsem vědět. Abych se mohl těšit. Abych mohl něco počítat.